

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-95/14-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grada P., P., zastupanog po gradonačelnici A. J., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, klasa: UP/II-008-07/14-01/335, urbroj: 401-01/06-14-04 od 22. rujna 2014., u predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 11. ožujka 2015.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika u povodu žalbe M. G. iz P., E. P. 129d, poništava se rješenje Grada P., klasa: UP/I-008-01/14-01/2, urbroj: 2177/07-01-14-2 od 10. lipnja 2014. (točka 1. izreke rješenja), te se u točki 2. izreke rješenja djelomično omogućava M. G. dobivanje preslike: popisa osoba koje su tijekom 2013. dobile naknadu za ogrjev od strane Grada P., na način da se prije dostave navedene informacije M. G. prekriju (zacrne) njihove adrese i mjesta stanovanja, a prema točki 3. izreke rješenja se zahtjev žalitelja u ostalom dijelu odbija. Točkom 4. izreke osporenog rješenja se nalaže Gradu P. da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja omogući M. G. pristup odobrenoj informaciji sukladno točki 2. izreke tog rješenja.

Tužitelj iscrpno u tužbi kojom prigovara zakonitosti osporenog rješenja ističe razloge zbog kojih smatra da su u konkretnom slučaju povrijeđene odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama koje pobliže u tužbi navodi.

Nastavno u tužbi obrazlaže koji su uvjeti propisani u članku 15. tog Zakona potrebni da bi se zabranilo davanje osobnih podataka na korištenje drugim primateljima za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlašteni prema odredbama članka 7. i članka 8. stavka 2. tog Zakona, te ako je svrha za koju se osobni podaci traže na korištenje suprotna odredbi članka 6. stavka 2. i 3. istog Zakona.

Tužitelj smatra da je ta pretpostavka u predmetnom slučaju ispunjenja iz kojeg razloga je i odbio dati traženu informaciju, pa uz to dodaje da je člankom 36. stavkom 3. Zakona o zaštiti osobnih podataka propisana i kaznena odredba u iznosu od 20.000,00 do 40.000,00 kn ukoliko se

informacije daju na korištenje suprotno odredbama članka 11. tog Zakona, te dodaje da ga se osporenim rješenjem upravo primorava na kršenje odredaba pozitivnih propisa.

Također dodaje da treba uzeti u obzir i odredbe Zakona o socijalnoj skrbi ("Narodne novine" 157/13.) kao posebnoga propisa koji uređuju predmetno područje socijalne skrbi. Člankom 43. tog Zakona je propisano da popis osoba koje imaju pravo na naknadu za ogrjev sastavlja nadležni Centar za socijalnu skrb, te je člankom 18. tog Zakona, propisano načelo tajnosti i zaštite osobnih podataka, odnosno korisniku prava u sustavu socijalne skrbi mora se osigurati tajnost i zaštita osobnih podataka, sukladno posebnom propisu. Time bi zaključuje tužitelj davanjem informacija navedenog sadržaja došlo i do kršenja načela tajnosti i zaštite osobnih podataka korisnika socijalne skrbi.

Ujedno dodaje da se tuženik u osporenom rješenju poziva na javni interes koji nije na zakonom utvrđeni način dokazan odnosno nisu utvrđeni svi potrebni parametri već je zaključak donesen proizvoljno, te dodaje da se osobni podaci mogu prikupljati u svrhu s kojom je ispitanik upoznat, koja je izričito navedena i u skladu sa zakonom i mogu se dalje obrađivati samo u svrhu u koju su prikupljeni, odnosno u svrhu koja je u skladu sa svrhom prikupljanja, što tvrdi tužitelj u konkretnom predmetu nije slučaj. Također smatra da bi izdavanjem tražene informacije sa osobnim podacima korisnika iz sustava socijalne skrbi došlo i do povrede odredbe članka 35. Ustava Republike Hrvatske kojim se jamči zaštita dostojanstva, ugleda i časti, te posebno članka 37. stavka 3. Ustava, kojim je zabranjena uporaba osobnih podataka suprotna utvrđenoj svrsi njihova prikupljanja.

Predmetni podaci su tvrdi tužitelj prikupljeni u svrhu evidentiranja u sustavu socijalne skrbi, pa bi zaključuje korisnici u sustavu socijalne skrbi kao posebno osjetljiva kategorija, bili dovedeni pružanjem takvih informacija javnosti u još nepovoljniji položaj. To tim više jer osobni podaci o tim osobama ne mogu biti prosljeđeni dalje bez znanja vlasnika, obzirom da sukladno odredbama Zakona o socijalnoj skrbi, korisnici u sustavu socijalne skrbi imaju pravo na poštivanje privatnosti prilikom pružanja usluga socijalne skrbi.

Navodeći te i druge razloge zbog kojih smatra da je osporena odluka donesena protivno zakonskim odredbama, tužitelj predlaže Sudu da to rješenje oglasi ništetnim, odnosno podredno poništi osporeno rješenje, te odgodi učinak tog rješenja, odnosno donese privremenu mjeru u skladu s člankom 26. stavkom 1. Zakona o pravu na pristup informacijama, a u svezi s člankom 47. Zakona o upravnim sporovima, uz nadoknadu troškova spora.

Tuženik je prema traženju Suda dostavio spis predmeta uz odgovor na tužbu u kojem u bitnom ponavljajući razloge iz obrazloženja osporenog rješenja smatra da navodi istaknuti u tužbi nisu osnovani. Uz to dodaje da iako je zaštita osobnih podataka u smislu odredaba Zakona o zaštiti osobnih podataka, jedan od zapreka, odnosno razloga za ograničenja prava na pristup informacijama, da je davanjem informacije na način kako je to tužitelju omogućio bez navođenja imena i prezimena bez dakle pobliže identifikacije određene osobe, zbog čega se na taj način ne može niti znati da su pojedine osobe s traženog popisa eventualno u postupku pred nadležnim centrom za socijalnu skrb, odnosno korisnici prava prema Zakonu o socijalnoj skrbi.

Stoga dodaje da se na navedeni način ne krše niti ustavna prava korisnika iz sustava socijalne skrbi odnosno time se ne ugrožava njihovo dostojanstvo, čast i ugled, već je nakon što je pobliže ocjenjena pravilnost provedenog testa razmjernosti i javnog interesa ocijenjeno na koji način je moguće i potrebno dati tražene informacije podnositelju zahtjeva.

Stoga da je netočna i tvrdnja navedena u tužbi da je u konkretnom slučaju proizvoljno utvrđen javni interes za omogućavanje pristupa informaciji.

Uz to se posebno dodaje da nije riječ o informaciji koja je u posjedu Centra za socijalnu skrb već o dokumentu u posjedu Grada P. koji je kao tijelo javne vlasti ujedno i obveznik primjene Zakona o pravu na pristup informacijama, jer bi se tražena informacija mogla uskratiti samo u

slučaju da predstavlja klasificirani podatak, što međutim ovdje nije slučaj.

Predlaže Sudu da tužbu tužitelja odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je uvozno naznačenim rješenjem Grada P. od 10. lipnja 2014. odbijen zahtjev M. G. za ostvarivanje prava na pristup informacijama, temeljem odredbe članka 23. stavka 5., u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkom 2. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" 25/13.) uz obrazloženje da su zatražene informacije zaštićene zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

Spisu predmeta prileži zahtjev podnesen dana 25. travnja 2014. kojim M. G. traži od Grada P. dostavu popisa osoba koje su tijekom 2013. dobile naknadu za ogrjev od strane Grada P..

Člankom 6. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da su sve informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovoga Zakona, te daljnjim člankom 15. stavkom 2. točkom 4. tog Zakona propisano kako tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka. Odredbom stavka 5. tog članka Zakona propisano je da ako tražena informacija sadrži i podatak koji podliježe ograničenju iz stavka 2. i 3. ovog članka, preostali dijelovi informacije činit će se dostupnim.

Člankom 2. stavkom 1. točkom 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka ("Narodne novine" 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12.-pročišćeni tekst) propisano je da je osobni podatak svaka informacija koja se odnosi na identificiranu fizičku osobu ili fizičku osobu koja se može identificirati; osoba koja se može identificirati je osoba čiji se identitet može utvrditi izravno ili neizravno, posebno na osnovi identifikacijskog broja ili jednog ili više obilježja specifičnih za njezin fizički, psihološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet.

U konkretnom slučaju je Grad P. kao razlog uskrate tražene informacije naveo zaštitu osobnih podataka pri čemu se u rješenju pozvao na odredbu članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Nadalje je u provedenom postupku uvidom u zatraženu informaciju – popis osoba koje su tijekom 2013. godine dobile naknadu za ogrjev od strane Grada P., utvrđeno da zatražena informacija sadrži određene osobne podatke identificiranih fizičkih osoba i to: ime i prezime, adresu i mjesto stanovanja, pri čemu je navodi tuženo tijelo bilo svakako potrebno razmotriti sve razloge i okolnosti pod kojima može nastati šteta upotrebom osobnih podataka za pojedine osobe.

Stoga je s tim u vezi bilo potrebno ispitati i procijeniti pravilnost provedenog testa razmjernosti i javnog interesa od strane prvostupanjskog tijela, pri čemu je tuženo tijelo utvrdilo da tužitelj prilikom rješavanja zahtjeva za pristup informacijama nije uzeo u obzir odredbu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, kojim je propisano da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificiran podatak.

Slijedom navedenog je uvidom u popis osoba koje su dobile naknadu za ogrjev od Grada P. tijekom 2013. godine, utvrđeno da isti osim imena i prezimena sadrži i druge osobne podatke, konkretno adresu i mjestu stanovanja, te bi i prema ocjeni tuženika omogućavanjem pristupa tim informacijama odnosno adresi i mjestu stanovanja osoba s navedenog popisa došlo do povrede odredaba Zakona o zaštiti osobnih podataka. Iz tog razloga je i utvrđeno da se u tom dijelu zatražene informacije, omogućavanje informacije može ograničiti radi zaštite osobnih podataka, odnosno da u odnosu na taj dio zahtjeva prevladava potreba zaštite osobnih podataka u odnosu na javni interes.

Ovo uz obrazloženje da uvidom u podatak o adresi i mjestu stanovanja osoba koje su dobile navedenu naknadu dolazi do neovlaštenog korištenja osobnih podataka od strane treće osobe u svrhu koja nije podudarna sa svrhom s kojom je Grad P. prikupio osobne podatke, te je moguća

zlouporaba tih podataka.

Slijedom naprijed navedenog je prema ocjeni ovog Suda tuženik osnovano ocijenio da je dopušteno i na zakonu utemeljeno djelomično omogućiti pristup zatraženoj informaciji. Pri tome je uzimajući u obzir da je riječ o informaciji koja sadrži osobne podatke, adresu i mjesto stanovanja, koji podliježu ograničenju iz članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, pravilno ocijenilo da se preostali dijelovi tražene informacije mogu učiniti dostupnim jer je u konkretnom slučaju riječ o raspolaganju javnim sredstvima. Također je dao obrazloženje razloga za odluku koje prihvaća i ovaj Sud.

Radi navedenog Sud nalazi da osporenim rješenjem uz razloge date za odluku nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14.) odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 11. ožujka 2015.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.